

Саҳиҳул Бухорийнинг муҳтасари / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 31-ҳадис

31-482 - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: صَلَّى بِنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِحْدَى صَلَاتِ الْعَشِيِّ - قَالَ ابْنُ سِيرِينَ: قَدْ سَمَّاهَا أَبُو هُرَيْرَةَ، وَلَكِنْ نَسِيَتُ أَنَا - قَالَ: فَصَلَّى بِنَا كُعْتَبْيْنِ ثُمَّ سَلَّمَ، فَقَامَ إِلَى حَشْبَةَ مَعْرُوضَةَ فِي الْمَسْجِدِ، فَاتَّكَأَ عَلَيْهَا كَائِنَةً غَضْبَانُ، وَوَضَعَ يَدَهُ الْيُمْنَى عَلَى الْيُسْرَى، وَشَبَّكَ بَيْنَ أَصَابِعِهِ، وَوَضَعَ خَدَّهُ الْأَيْمَنَ عَلَى ظَهْرِ كَفِهِ الْيُسْرَى.

وَخَرَجَتِ السَّرَّاعَانُ مِنْ أَبْوَابِ الْمَسْجِدِ، فَقَالُوا: قَصْرَتِ الصَّلَاةُ، وَفِي الْقَوْمِ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ، فَهَابَا أَنْ يُكَلِّمَاهُ، وَفِي الْقَوْمِ رَجُلٌ فِي يَدِيهِ طُولٌ، يَقَالُ لَهُ: ذُو الْيَدَيْنِ، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ أَنْسَيْتَ أَمْ فَصَرَّتِ الصَّلَاةُ؟ قَالَ: لَمْ أَنْسَ وَلَمْ تَفْصِرْ فَقَالَ: أَكَمَا يَقُولُ دُو الْيَدَيْنِ؟» فَقَالُوا: نَعَمْ.

فَتَقَدَّمَ، فَصَلَّى مَا تَرَكَ ثُمَّ سَلَّمَ، ثُمَّ كَبَرَ وَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْوَلَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ كَبَرَ، ثُمَّ كَبَرَ وَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْوَلَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ كَبَرَ - فَرَبِّمَا سَأَلُوهُ - ثُمَّ سَلَّمَ.

فَيَقُولُ: نَسِيْتُ أَنَّ عِمَرَانَ بْنَ حُصَيْنٍ قَالَ: ثُمَّ سَلَّمَ.

31-482. Абу Ҳурайра розияллоҳу анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам бизга кундузги икки намоздан бирини ўқиб бердилар. - Ибн Сирин: «Абу Ҳурайра унинг номини айтди, лекин мен унугиб қўйдим», дейди. - У зот бизга икки ракъат намоз ўқиб бериб, сўнг салом бердилар-да, масжидга кўндаланг қўйилган ёғочнинг олдига бориб, унга суюндишар. У зот ғазаблангандек эдилар. Ўнг қўлларини сўл қўлларига қўйиб, бармоқларини бир-бирига кириштиридилар ва ўнг ёноқларини чап кафтлари орқасига қўйдилар. Шошқалоқлар «Намоз қисқарибди», деб, масжид эшикларидан чиқиб кетишди. Қавм ичиди Абу

Бакр ва Умар бор эди. Улар ҳам у зотга гапиришдан ҳайиқиши. Қавм ичида қўллари узун киши бўлиб, уни «Зул-ядайн»* деб аташар эди. У: «Эй Аллоҳнинг Расули, унугдингизми ёки намоз қисқардими?» деди. У зот: «**Унутмадим ҳам, қисқармади ҳам**», дедилар-да: «**Зул-ядайн айтганидек бўлдими?**» деб сўрадилар. «Ҳа», дейиши. Шунда олдинга ўтиб, қолдирганларини ўқидилар. Кейин салом бердилар ва такбир айтиб, ҳар доимги саждаларидек ёки ундан узунроқ сажда қилдилар. Кейин бошларини кўтардилар ва такбир айтдилар. Кейин такбир айтиб, доимги саждаларидек ёки ундан узунроқ сажда қилдилар. Сўнг бошларини кўтардилар ва такбир айтдилар».

Баъзан ундан (Ибн Сириндан) «Кейин салом берганлар», дейилганми?» деб сўрашганида, «Менга Имрон ибн Ҳусойннинг «Сўнг салом бердилар», деган хабари келган», дерди.

* «Зул-ядайн» – икки қўл соҳиби, яъни узунқўл.

Изоҳ: Ҳадисда айтилганидек гаплашиш намозни бузмаслиги Исломнинг олдинги хукмларига биноан бўлиб, кейин мансух (бекор) қилинган. Шунинг учун ҳам мазкур воқеада иштирок этган Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳу ўз халифалиги даврида шундай ҳолатга тушганида намозни қайта ўқиган.

Манба: hadis.islom.uz

